

MAGYAR

MAGÁNTISZTVEISELŐ

A KERESZTÉNYSZOCIALISTA MAGÁNTISZTVEISELŐK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE HIVATALOS KÖZLÖNYE

Megjelenik havonként egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST, VIII., BAROSS-U. 44.
TELEFON: 336-761.Előfizetési díj évi 3.60 pengő
Vállalatoknak 20.— pengő

Mi tekinthető tulórának?

A kérdés véglegesen tisztázódott Reibel Mihály
interpellációja után

A 3000-es rendelet megjelenése óta számtalan kérdésben a legnagyobb bizonytalanság uralkodott és uralkodik még ma is a magánalkalmazotti munkaterületen. Egy-egy vitás kérdést másképpen magyaráznak a munkaadók és másféleképp értelmezik a magánalkalmazottak. Sőt! A többféleképpen nem is magyarázható kérdésekben is akadnak olyan esetek, amelyeknek teljesen más értelmezést ad a munkaadó és más a munkavállaló. Igaz, hogy az ú. n. teljesen világos és csak egyféleképpen magyarázható esetekben a munkavállalónak a rendelet szerint megvan az a joga, hogy ezt szövétheti anélkül, hogy ezért sérelem érje, mert a rendelet kimondja, hogy büntetést von maga után az, ha a tisztviselőt elbocsájtják, vagy elbocsátással fenyegetik azért, mert a rendeleten alapuló jogait érvényesíti, azonban erre a „jogok érvényesítésére” sok esetben nem kerül sor, mert ma még a régi „szolga szellem” erősebb, mint az az általunk hangoztatott elv, mely szerint a tisztviselő hűséges munkatársa munkaadójának és így a munkatársnak természetesen jogai is vannak kötelességei mellett. — Ilyen, csak egyféleképpen értelmezhető kérdés volt az, hogy vannak vállalatok, melyeknél a rendelet előtt 36, vagy 38, esetleg 40 óra volt a heti munkaidő és miután a rendelet a szerzett jogokat védi — felfogásunk szerint — ha ezeken a helyeken 36, 38, illetve 40 órán túl dolgoztatnak, úgy az túlmunkának tekintendő és a túlóra díjazandó. Miután több vállaltanál ezt nem így értelmezték, beadványt fordultunk a miniszterhez és hivatalos magyarázatot kértünk. Lapunk múlt számában közöltük is a kapott választ. Már akkor éreztük, hogy itt valami félreértésről lehet szó, miután jól ismerjük Bor-

nemisza Géza iparügyi miniszter úr mély szociális érzését és a magántisztviselői társadalom iránt tanúsított megértését. Évtizedek óta nem volt miniszterünk, aki annyit és olyan eredményesen foglalkozott volna a magántisztviselők ügyével, mint épen ő. Anélkül azonban, hogy ezt a most már valóban vitás kérdést tovább kellett volna tisztáznunk, segítségünkre sietett Reibel Mihály országgyűlési képviselő és június 22-én lapunk mult havi számával a kezében interpellációt intézett az iparügyi miniszter úrhoz. Ezt az interpellációt teljes egészében az alábbiakban ismertettük:

Reibel Mihály: Mélyen t. Ház! Keresztény politikánk uralomrajutásával egészen természetes, hogy egyik szociális törvényünknek a másikat kell követnie. Hosszú évtizedek harca most érleli meg azután a gyümölcsét. Mi mindenkor készséges örömmel fogadtuk ezeket a szociális törvényeket, mert hiszen igazságtalanságot tüntetnek el és a szociális közönségnek szereznek érvényt. Így a mult esztendőben is megjelent a XXI-ik törvényeikk, amely a munkaviszony egyes kérdéseinek szabályozásáról szól, részletesen foglalkozik a munkaidő, a munkabér és a fizetések szabadság rendezésével. Ez a XXI. tc. megállapítja, hogy a munkások részére a rendes munkaidő hetenként 48 óránál, köztisztviselőkre heti 44 óránál hosszabb nem lehet, vagyis, hogy ez a normális munkaidő, amelynek, ha tovább dolgozik a tisztviselő, akkor ez túlórának számít, amelynek díjazásáról a törvény további intézkedéseket tartalmaz. Ez nagyon helyes és üdvös, hiszen mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy a liberális-kapitalista rendszer mennyire kihasználta a tisztviselő-társadalmat; sokszor késő éjszakáig

ott tartották őket, nem mehettek haza családjukhoz, ott fogyasztották el ebédjüket, vacsorájukat és ezek a szegény tisztviselők szólni sem mertek, mert máskülönb elbocsátották őket.

A magántisztviselő társadalom örömmel köszöntötte a miniszter úrnak ezt a betérjesztett javaslatát és az mindenfelé közmegnyugvást keltett, hiszen megvédi őket a kiuzsorázás ellen.

Ugyanebben a törvénycikkben a vegyes rendelkezések alatt az is foglaltatik, hogy ez a törvényeikk nem vonatkozik azonban a szerzett jogok alapján kialakult munkaidőre, vagyis, ha valahol 44 óránál kevesebb volt a munkaidő, akkor ez tovább is fennmarad, semmiképpen sem ad tehát okot és jogot arra, hogy az eddig szokásban volt munkaidőt fel lehessen emelni 44 órára.

A tapasztalat azonban azt bizonyítja, hogy nagyon sok vállalat visszaélt ezzel és hivatkozván a kiadott törvényre, felemelte a munkaidőt 44 órára, úgy hogy a Keresztényszocialista Magántisztviselők Országos Szövetsége szükségét látta annak, hogy a miniszter úrhoz memorandumot terjesszen fel, amelyben kérte ennek a sérelemnek orvoslását.

Erre azt a választ kapták, hogy (olvassa): „Hozzánk intézett beadványára értesítem, hogy a 3000. számú rendelet 9. §-a értelmében csak a heti 44 órán túl végzett munkát kell túlmunkának tekinteni.” Az előbbi törvénycikk végrehajtási utasítása V. fejezetében olvasom a következőket. (Olvassa): „A jelen rendelet I., II. és III. fejezetében foglalt rendelkezések annyiban nem érintik a tőlük eltérő más jogszabálynak, szokásnak, szerződésnek, vagy megállapodásnak hatályát, amennyiben az az alkalmazottnak a

jelen rendeletben foglaltnál kedvezőbb helyzetet biztosít."

Világosan kimondja tehát úgy maga a törvények, mint a végrehajtási utasítás, hogy kedvezőtlenebb helyzetbe nem juthat az alkalmazott, mint a rendelet kibocsátása előtt volt, vagyis, ha egy vállalatnál a munkaidő 38 óra volt, akkor az továbbra is 38 óra marad. Ebből az következik, hogyha az ilyen vállalatnál valakinek 38 órán túl kell dolgoznia, akkor ez túlórárt jelent, vagy például, ha valahol 40 óra a munkaidő szokásjog alapján és 44 órán át dolgoztatnak, akkor ez négy túlórárt jelent. Ez tulajdonképpen a törvény értelme, másképpen ezt nem is lehet értelmezni.

Azért mondom el interpellációm, hogy határozott kijelentést kérek a miniszter úrtól arra nézve, hogy tulajdonképpen hogyan kell ezt értelmezni, mert ha a törvény-cikk értelme nem az, amit én mondtam, akkor a vállalatok nemzeti ajándékhoz jutnak, akkor ezeknek a vállalatoknak jogukban áll a 38 óra helyett 44 órát dolgoztatni minden további fizetség nélkül, tehát akkor ez a nagy vállalatok javára és az alkalmazottak hátrányára szolgál, kedvezőtlenebb helyzetbe hozza a magánalkalmazottakat, mint amilyenben azelőtt voltak, már pedig a törvény határozottan kimondja azt, hogy semmiképpen sem hozhatók hátrányosabb helyzetbe, mint amilyenben a rendelet kibocsátása előtt voltak. Mi a törvényt ezért is örömmel üdvözlöttük, mert azt hittük, hogy nemcsak a munkaidőt fogja korlátozni, hanem a nagyvállalatokat arra is rá fogja szorítani, hogy újabb munkaerőket állítsanak be. (Malasits Géza: Gépeket állítottak be! Könyvelő gépeket!) A nagyobb vállalatoknál nagyobbbrészt kevesebb volt a munkaidő, mint 44 óra, úgyhogy ez a törvény tulajdonképpen nem tudja elérni azt a célját, hogy újabb munkaerőket állítsanak munkába, sőt lehetőség nyílik arra is, hogy egyeseket el is bocsássanak.

Ez a magyarázat sérelmes a magánalkalmazottakra és mi arra kérjük a miniszter urat, szíveskedjék határozott kijelentést tenni abban az irányban, hogy minden vállalatnál a rendelet megjelenése előtt szokásjog alapján érvényben volt munkaidőn túl végzett munka túlórának számítson abban az esetben, ha a munkaidő a szokásjog alapján 44

órán alul volt. Azt hiszem, jogos kérelme ez a magántisztviselőknek és nem sérti a nagyvállalatokat sem, mert hiszen eddig sem dolgoztak 44 órát és ha több munkát kérnek az alkalmazottaktól, akkor tekintsék azt munkatúlórának és aszerint fizessék is.

Elnök: Az iparügyi miniszter úr kíván válaszolni.

Bornemisza Géza iparügyi miniszter: T. Képviselőház! Reibel Mihály igen t. képviselőtársam interpellációjában két kérdést intézett hozzám. Az első kérdés az, hogy hajlandó vagyok-e olyan irányú határozott rendelkezést kiadni, amely sze-

rint a kiadott 44 órás minimális munkaidőről szóló rendelet nem hozhatja a munkavállalót kedvezőtlenebb helyzetbe, mint amilyenben azelőtt volt.

Tévedések elkerülése végett leszögezem, hogy nem minimális, hanem maximális munkaidőről van szó.

Erre a kérdésre az interpelláló képviselő úr tulajdonképpen interpellációjában megadta a választ, amennyiben csak utalok arra, hogy a végrehajtási utasítás, a 3000/1938. számú rendelet 44. §-ának (2.) bekezdésében az a szöveg foglaltatik, amelyre a képviselő úr is hivatkozott. Világos tehát, hogy minden olyan esetben, amikor megállapodás, szerződés vagy szokás alapján az alkalmazottnak a munkaidő, fizetési szabadság, vagy pedig a munkabér tekintetében kedvezőbb megállapodása volt érvényben, az a rendelet intenciójának megfelelően továbbra is hatályban marad.

Ez természetes is, mert hiszen magam is lehetetlennek tartom azt, hogy egy olyan törvény alapján, amely tulajdonképpen az alkalmazottak helyzetén akar javítani, egyes munkaadóknak esetleg módjukban legyen az alkalmazott helyzetét rosszabbá tenni.

Az első kérdésre tehát az a válaszom, hogy ilyen rendelkezés kiadására nincs szükség, mert hiszen a kiadott 3000/1938. számú rendelet amely tulajdonképpen a törvény végrehajtási utasítását tartalmazza, világosan és megfelelően rendezte ezt a kérdést.

Ezzel a kérdéssel kapcsolatban meg kell jegyeznem, hogy amikor a végrehajtási utasítás március 1-én megjelent, egy sajtóközleményben magam foglalkoztam ezzel a kérdéssel, ahol — azt hiszem, a képviselő úr bizonyára emlékszik rá — szintén világosan ilyen értelemben foglaltam állást. Időközben jöttek jelentések a minisztériumhoz, hogy egyes vállalatoknál, amelyek, úgy látszik, helytelenül értelmezték ezeket a rendelkezéseket, igyekeztek az addigi munkaidőt meghosszabbítani.

A minisztérium minden egyes esetben eljárta és a szükséges rendszabályokat megtette az illető vállalatokkal szemben, úgyhogy ez a panasz, meggyőződés szerint, ma már csak szórványos lehet.

Ennek ellenére utasítást adtam és éppen utasításom alapján előkészítés alatt van egy tájékoztatás az iparhatóságok részére, amely az iparhatóságok figyelmét különösen ezeknek a rendelkezéseknek a jelentőségére fogja felhívni.

A képviselő úr második kérdése az, hogy mi tekinthető túlórának. Erre vonatkozólag szintén az idézett rendelkezés szövege az irányadó. A túlmunka tekintetében

a rendelkezés azt mondja, hogy a magánalkalmazottnak általában a heti 44 órán túl teljesített munka tekintendő túlmunkának és ez minimum 25%-kal magasabb munkabérrel díjazandó, azonban erre a ren-

delkezésre is világosan vonatkozik a 44. § 2. pontjának intézkedése, amely szerint az alkalmazottakat e tekintetben sem lehet kedvezőtlenebb helyzetbe hozni. Ez a rendelkezés tehát úgy értelmezendő, hogy általában heti 44. órán illetőleg amennyiben szokás, megállapodás, vagy szerződés alapján rövidebb munkaidő volt érvényben az illető vállalatnál, akkor e rövidebb munkaidőn túl teljesített munka tekintendő túlmunkának.

Erre vonatkozóan egyes iparágakban, például a munkások számára történő szabályozásnál külön rendelkezések vannak, úgyhogy ezt a kérdést is majd ebben a tájékoztatóban részletesebben fogom az iparhatóságokkal ismertetni, amelyet ahol még kétely merül fel, ott a munkaadókat megfelelő rendszabály alkalmazásával e rendelkezés intenciójának pontos betartására utasítják.

Elnök: Az interpelláló képviselő urat illeti a viszonzválasz joga.

Reibel Mihály: Mélyen t. Ház! A miniszter úr kijelentését nagy megnyugvással fogadtam, hiszen egész felszólalásomnak oka tulajdonképpen az a Keresztényszocialista Magántisztviselők Országos Szövetségéhez intézett értesítés, amely szerint a 44 órán túl végzett munkát kell túlmunkának tekinteni. Miután a miniszter úr kijelentése álláspontomat fedi, a választ tudomásul veszem. (Helyeslés.)

Amikor megelégedéssel vesszük tudomásul a most már félre nem érthető és félre nem magyarázható tisztázását ennek a kérdésnek, nem mulasztathatjuk el, hogy köszönetet ne mondjunk Reibel Mihály képviselő úrnak, hogy ügyünket a parlament nyilvánossága elé vitte azzal a férfias kiállással, melyet nála olyan jól ismerünk, de köszönetet mondunk az iparügyi miniszter úrnak is, aki határozott válaszával véget vetett annak az állapotnak, hogy a szociális rendelet téves magyarázásával egyesek rosszabb helyzetbe kerüljenek, mint annak előtte voltak.

Lapunk olvasóinak és kartársainknak pedig azt üzenjük, hogy a jövőben is minden vitás kérdést és sérelmet szóvá fogunk tenni, hogy abban a dzsungelben, melyben a magántisztviselők ma is élnek, végre járható utak, egészséges élet legyen, mert ez nemcsak a munkavállalók, de a munkaadók érdeke is.

Dr. Petőházi Sándor.

KERMOSZ

Szövetségünk kezdőbetűiből alakult

Célirányatos használni

A kamarának kereszténynek és magyarnak kell lenni

A „Nemzeti Figyelő“ június 19-i számából olvassuk, hogy a lap meginterjúvolta vitéz Vágvölgyi Ferenc elnökünket a magánalkalmazotti kamara tárgyában. Szemelvényesen az alábbiakban közöljük az ott elhangzott nyilatkozatát vitéz Vágvölgyi Ferencnek:

— Bornemisza miniszter és Darányi volt miniszterelnök maradandó szociális alkotásokkal gazdagították a magyar törvénytárt, — mondja vitéz Vágvölgyi. — A munkaidő rendezése, a legkisebb fizetés megállapítása, a hétvégi pihenő és a fizetések szabadság bevezetése a magyar magántisztviselői társadalomnak sokat hangoztatott jogos kívánsága volt. A jelenlegi kormány, — vitéz Imrédy Béla miniszterelnök bejelentése szerint — a kötelező munkaszolgálat bevezetését, a magyar szabadidő mozgalom megerősítését és a munkaközvetítés államosításának megszervezését programmszerűen vállalta.

— E hatalmas feladatok szükségessé teszik a kamarai rendszernek tökéletesebb kiépítését. Szükség van a meglevő kamarák közül a kereskedelmi és iparkamara átszervezésére, s a mezőgazdasági kamarák továbbfejlesztésére. Midőn egyes foglalkozási ágak, mint az ügyvédek, mérnökök, orvosok és közjegyzők kamarával már rendelkeznek is és amidőn előmunkálatok alatt állnak az ujságírók, művészek, hites könyvvizsgálók külön-külön kamarájára vonatkozó tervek, akkor a mi kamaránk, a magántisztviselői kamara sem várthat soká magára, s azt legsürgősebben meg kell szervezni.

— Feltehető, hogy a kamara szervezésének hivatalos előmunkálatai hamarosan megkezdődnek. E szervező munkának milyen szempontokhoz kell igazodnia és milyen szemléletet kell a kamarának kidomborítania?

— A magánalkalmazotti kamarának kereszténynek és magyarnak kell lennie. Intransigensek vagyunk és maradunk. Előre akarunk tenni néhány lépést és nem vissza. Kérdem: nem más irányok felé fejlődött volna-e nemzetünk élete, ha a

Magunk között...

... hozzád szeretnék szólni fiatal kartársam, aki csak tegnap, vagy ma ültél be a hön vágyott íróasztal mellé. Csak néhány szót. Nem, hogy kedved vegyem (azt is tudnám, elhiheted), hanem, hogy a nagyhangú ígéretek és a még nagyobb illúziókkal szemben egy kis helyrajzi képet adjak a hivatalról.

Mindenek előtt tudnod kell, hogy ezen a pályán nem lesz mindenki vezérigazgató, még csak osztályvezető sem. Itt — minden ellenkező híreszteléssel szemben — nem mindenki hordja tarsolyában a marsallbotot. Sőt. Ezen a pályán a legnagyobb a tülekedés, az ökölharc, amit hivatali nyelven „könyökölésnek“ nevezünk. Mindenütt, de itt különösen érvényesül a feljebbvaló iránti köteles tiszteletlen felül a közismert „talpnyalás“. Érthetetlenül és indokolatlanul terpeszkedik az egész hivatalnoki karra az úrhatnámosság... Jó, jó, — kétségtelen — urak vagyunk, de — a jól vasalt nadrág és a simára fésült haj, a jól eme külső jelei mögött gond és gond és újra gond nehezedik reánk. Cifranyomorúságnak nevezték ezt a „boldog békeidőben“. A való tény, hogy csak nagyon nehezen és szűkösen tudja ez a pálya fedezni azokat az igényeket, melyre képzettségünk kétségtelenül jogosít.

De nem erről akarok beszélni. Mint mondtam, nem akarom kedved szegni ifjú kartársam, csak mint jó kertész, kora tavasszal, én is le szeretném nyesegetni azokat a gallyakat az illúzió fájáról, melyek károsan befolyásolják a további fejlődést. Bizonyos, hogy te kedvezőbb startszámmal indulsz a küzdelemben, mint azok a kartársak, akik 15—20 évvel ezelőtt indultak. Neked már hatósági támogatásban van részed, sőt törvény segíti lehetőségeidet. Szinte laposra vagy támogatva, ami bizonyos tekintetben hátrányodra van. Mert amikor először hagynak magadra, csak a legegyszerűbb munka mellett is, olyan végtelen gyámoltalanná leszel, hogy megesik rajtad az ember szíve. Ebben a félszeg egyedüllétben rá kell eszmélned, hogy mily nagyon keveset tudsz. Mert más az iskola és más a gyakorlat. De ne csüggedj! Mindent meg lehet tanulni. Még azt is, hogy az emberek nem mindig a legbarátságosabbak. Te úgy képzelted, hogy mindenki tárt karokkal, boldog örömmel fog üdvözölni a hivatal ajtajában, hogy kedves, jóindulatú, csupaszív kollégákkal ülsz majd egy szobában és ehelyett mogorva, zsörtölődő, nem ritkán kenyerüket féltő embereket találsz magad körül. Nem kell azonban megijedni. Ezek a mogorva, zsörtölődő emberek végeredményben nem rosszindulatúak, csak „rosszszokásúak“. Az új emberrel vagy fentről le beszélnek, vagy sehogy. Pár napig tart az egész. Aztán megszokod őket, ők is téged és szent a béke és barátság. Te mindenestre légy mindenkihez szíves és előzékeny, ismerd el a régebbi tisztviselők szellemi fölényét (ezt nagyon szeretik), tiszteld mindenkiben a feljebbvalót (ezt még jobban szeretik), de ne alázkodj meg senki előtt soha! Soha! Mert igaz ugyan, hogy ezen a pályán a múlt rengeteg gerinctelen embert termelt ki, de ezek letűnőben vannak.

A te fiatal tested ne görnyedjen meg a hivatali élet dohos levegőjében, ne légy „alázatos szolga“, hanem öntudatos és becsületes munkatárs. Ne légy remegő cselédje még a legcézárabb allűrökkel hadonázó főnök előtt sem. Egyenes jellemű, munkáját kifogástalanul végző intelligens tisztviselő légy. Maradj e mechanizált világban is mindenekfelett ember, ki tud érezni és szeretni. Érezni a hivatás magasztosságát és szeretni embertársaidat. Szorgalmas és munkabecsülő tisztviselő légy és ne hajbókoló és kabátfeladogató stréber, lakáj. Hozz új életet, lendületet, fiataliságot, friss tehetséget a szürke hivatali életbe és ... és ne szünj meg soha tisztelettel lenni az idősebbek iránt, akiktől mindent, mindent, amire szükséged lesz, meg fogsz tanulni.

Csak ezt akartam mondani, halkan, magunk között...

(Mi.)

Ők és a kamara

Amikor a keresztény és nemzeti alapon álló magántisztviselői alakulások az érdekképviselési rednszernek minél tökéletesebb kiépítésén fáradoznak: a szakszervezeti alapon szervezett szociáldemokrata magánalkalmazottak hivatalos lapja elképesztő naïvitással jelenti ki, hogy „ők” nem akarnak kamarát. Állásfoglalásuk indoklását képező húsz sornyi kertelés józan emberi ésszel nem érthető, s ha a valódi okot nem tudnók, meg kellene kérdeznünk, miért nem akarnak kamarát. Megmondjuk magunk: féltik a koncot, féltik szakszervezeti életük divatjátmult és korhadtt szellemiségét, féltik a szellemi és politikai succrescentiát és féltik a részükre ma még lehetséges politikai hatalmat.

A magánalkalmazotti kamara kérdésében néhány komoly szavunk lesz hozzájuk. Az idő nem törődik azzal, hogy baloldali szemléletű kartársak vezetősége akar-e kamarát, vagy sem, hanem érdekképviselési szervet követel s ez nem más, mint a kamara, amely keresztény és nemzeti alapon erős szervezetbe fogja össze a magántisztviselőkart, s garanciát képez a zsidó törvényben kifejezett kormányzati intenciók maradéktalan és őszintén becsületes megvalósulására. Kérdjük: magánalkalmazotti kamara hiányában, milyen szerv, hatóság, vagy személy képes ellenőrizni, hogy az arányszám megvalósult, vagy megvalósulás stádiumába jutott és milyen szerv képes biztosítani a magántisztviselői társadalomnak egységesen színmagyar szellemét?

E magasrendű szempontokhoz viszonyítottan a szociáldemokrata ellentábor kamaraellenes érvelése teljesen jelentéktelen s ők maguk is tudják, hogy a kamara sem új terhek bevezetését, sem a személyes, vagy a szervezkedési szabadság korlátozását nem jelentheti, jelenti ellenben a magántisztviselői kar anyagi megerősödését és igen valószínű, hogy

a tábor hatalmas átesoportosulását fogja eredményezni.

Jó magyar érzésű magántisztviselők, akik maguk is keservesen érzik mai baloldali beszervezettségük ezernyi erkölcsi hátrányát, csapatosan fogják otthagyni a baloldalt, s amit nem kaphattak meg eddigi szervezetükben a magyar lelket és magyar szellemet, meg fogják kapni a kamara kereteiben, mentesülvén az alól, hogy elhebraizált szervezetük egész súlyával az elhebraizált gazdasági rend szekértolói legyenek.

Ha a kamara felállításának egyéb más konkrét indoka nem volna is, szervezését indokolná a magánalkalmazotti réteg mai nyomoruságos és kiszolgáltatott helyzete; követelné a keresztény magántisztviselői réteg viszonylagos szervezetlensége

azzal a kötelezettségünkkel, hogy ez a társadalmi réteg a lehető legerősebb és legintranzigensebb keretekbe szervezendő be. E fenti sorainkban a baloldali magánalkalmazotti szervezetekkel szemben évtizedes mulasztásaiért, a keresztény magánalkalmazotti réteg elnyomódásáért, valamint a magánalkalmazotti státus elzsidósodása miatt súlyos vád foglaltatik, s e huszonegyedik órában nem nagyon törődünk azzal, hogy ők, — már mint „ők”, — akarnak-e vagy sem kamarát. Mi igenis akarunk, mert a nemzetnek és a magánalkalmazotti társadalomnak az érdeke egyaránt ezt kívánja. Egyébként a közmondás mondja: „a kutya ugat s a karaván halad”.

Fogunk baloldaltól erősebb csaholást is hallani...

(Dr. G.)

sovány kosztont tartott, lerongyolódott, erkölesileg mindenkor nehéz, sokszor meg nem oldható feladatok elé állított és önbizalmától megfosztott keresztény magántisztviselő helyett a gazdaságilag elrendezett és keresztény alapon erősen szervezett magántisztviselő tartja kezében a gazdasági élet, — sőt gyakran a nemzetélet — pulzusát.

— A kamara működését önkormányzati alapon gondolom megvalósítani és a foglalkozási kérdések mellett a hivatási tisztesség intézményes ápolását, a nemzeti szellemben való nevelést és továbbképzést, valamint a megfelelő ellenőrzést tartom legfontosabb feladatának. Törekedni kell arra, hogy tagjai között az erkölcsi színvonal megtartassék és ki kell alakítani azt az egységes szellemet, amely az egyes társadalmi rétegeknek a nemzeti célkitűzések egyetemébe való harmonikus egybekapcsolódását elősegíti.

— Sokan ellenzik a kamara felállítását. Ugy vélik, hogy a hivatalos érdekképviselés szükségtelenné fogja tenni a ma létező érdekvédelmi szerveket. A kereskedelmi és iparkamara, a mezőgazdasági kamara, orvosi-, mérnöki-, ügyvédi stb. kamarák felállítása után pl. továbbra is megmaradtak a szakma és foglalkozási ágak szerinti egyesületek és szövetségek, sőt működésük szükségességét és hasznos voltát éppen a kamarák munkája bizonyította. A kamarai rendszerbe azonban nem lesz beilleszthető egyetlen olyan szervezet sem, amely a nemzeti célokkal egyet nem ért, pláne, ha működésének eddigi irányát is a nemzetköziség kihangsúlyozása szabta meg.

Kinevezték az ellenőrző bizottságot

Június 10-én megjelent az iparügyi miniszter rendelete, mellyel kinevezte az ellenőrző bizottság tagjait. A bizottság hatásköre kiterjed az ipar, kereskedelem, a bányászat és kohászat egész területére. Ez a bizottság csak Budapesten fog működni, vidékre külön bizottságot nevez ki a miniszter. Az ellenőrző bizottság tagjai a következők:

Elnök: dr. báró Babarczy István székesfővárosi tanácsnok. Elnök helyettes: dr. Kállay Albert székesfővárosi tanácsjegyző. Munkaadó tagok: vitéz dr. Jármay Pál, a Taka-

rékpénztárak és Bankok Egyesületének főtitkára, vitéz Tasnády Szűts András, nagykereskedő, kormányfőtanácsos, dr. Végh Jenő a Gyáriparosok Országos Szövetségének titkára. *Munkavállaló tagok:* dr. Cseleényi Pál, a Magánalkalmazotti Szervezetek Nemzeti Blokkjának elnöke, Gáspár Árpád, a Magyarországi Magántisztviselők Szövetségének titkára, Szablya János, a Magánalkalmazottak Nemzeti Szövetségének elnöke.

Zárórán túl

az irodában sem szabad dolgoztatni üzleti alkalmazottat

A „Magyarság“ június 26-i számában olvashattuk az alábbi esetet, mely világosan mutat arra a szomorú, kiszolgáltatott helyzetre, melyben a nyílt árusítású üzletek alkalmazottai ma is vannak.

Egy budapesti nagykereskedő alkalmazottait a zárórán túl irodai munkával foglalkoztatta. Ezért följelentették és az elsőfokú büntető rendőrbíróság kihágásban bűnösnek mondta ki és súlyos pénzbüntetésre ítélte a következő megokolással:

— A megtartott szóbeli tárgyaláson a terhelt részben beismerő vallomást tett s ebből, továbbá a kihallgatott hatósági esküt tett tanúk vallomásából megállapítottnak vette a bíróság, hogy a terhelt irodai és üzleti alkalmazottait zárórán túl foglalkoztatta. Ezzel kihágást követett el, amiért vagyoni viszonyainak figyelembevételével pénzbüntetésre ítélte. A terhelt ama védekezésének, hogy csak irodai alkalmazottakat foglalkoztatott, a följelentés időpontjában az üzletével kapcsolatos irodában, a bíróság nem adott helyt, mert a záróráról szóló törvényes rendelkezések világosan kimondják, hogy a nyílt árusítási üzlettel a hozzátartozó iroda és raktárhelyiség azonos tekintet alá esik, másrészt az ott foglalkoztatott alkalmazottak, tekintet nélkül a végzett munka alacsonyabb vagy magasabbrendű minőségére, üzleti alkalmazottak és így azok foglalkoztatása tilos.

Az ítélet ellen a nagykereskedő fellebbezett, de eredménytelenül, mert a másodfokú rendőri büntetőbíróság az ítéletet helyben hagyta, a kihágási tanács pedig, ahová a nagykereskedő az ügyet jogszabálysértés címén vitte föl, a fellebbezést hivatalból visszautasította.

Kereskedősegéd, vagy magántisztviselő?

Az évtizedek során elszidósodott gazdasági rend azt a bizonyos zavarost, amelyben halászni lehetett, mindenkor szerette s a piac ideális rendezéséig máig sem jutottunk. Rendezetlenek az üzletágak között a szakmai határok, de az alkalmazottak jogviszonya sincs megfelelően rendezve.

A Magyar Magántisztviselő a nyitott kereskedésekben szolgálatot teljesítő magánalkalmazottak sérelmét már több alkalommal szóvátette, helyzetüket azonban az egyébként oly kitűnő magánalkalmazotti törvény máig sem rendezte, sőt a munkaidő tekintetében a rendelet a generális rendelkezések alól őket kivette és részükre a nyitott üzlet munkaidejét állapította meg munkaidőként.

Ez az intézkedés indokolhatatlan, antiszociális és helytelen.

A magyar magántisztviselő mindenkor, mindenütt ott volt eddig, ahol a közért áldozatot hozni lehetett s az ilyen áldozathozatal elől a jövőben sem fog elzárkózni. De nem tartjuk sem megengedhetőnek, sem lehetségesnek, de még a közérdekkel összeegyeztethetőnek sem azt, hogy éppen az a törvény üssön rést a magántisztviselő réteg egyrészének jogain, amely éppen a magántisztviselő helyzetének rendezése és javítása érdekében jött létre.

Nyitott árusítású üzleteknél az üzletidő napi 10—12—14 óra. Ha ez a szolgálati idő hosszú is, a kereskedelmi alkalmazottak, — az elárúsítók, — erre a munkaidőre berendezkedtek, mert hiszen mást nem tehettek és jobb megoldás nem kínálkozik részükre. Az ilyen üzletekben szolgálatot teljesítő magántisztviselő azonban még a munkaidő tekintetében sem sorozható be egy másik státusba. A nyitott üzlet kereskedelmi alkalmazottai ugyanis nem ülőmunkát, és nem kizáróan csak szellemi munkát végeznek, s foglalkozásuk jelentősen változatosabb, az üzlet magántisztviselője által végzett könyvelési vagy számlázási munka azonban ugyanaz a szellemi munka, amit más magántisztviselők is végeznek, úgyhogy

ennek a rétegnek a magántisztviselői státusból való kiemelése antiszociális és igazságtalan.

Magántisztviselő és magántisztviselő között abból a szempontból, hogy munkáját milyen üzemben végzi, különbséget tenni nem lehet.

A törvény megfelelő rendelkezése revízióra szorul, mert a kizsákmányolásra amúgy is hajlamos gazdasági rendben a munkaerő túlzott és meg nem fizetett kihasználására ad alkalmat. Mai számunkban a nyitott árusítással is foglalkozó favállalatokkal kapcsolatosan hozunk figyelemreméltó közleményt, azokat adatokkal bőven kiegészítve folytatni fogjuk, a helyzet azonban általábanve sem sokkal jobb, és bejelentjük, hogy

a magántisztviselői réteg ezen számkivetettjei érdekében erőteljes harcot indítunk.

Alláspontunk: a nyitott árusítású üzlet a magántisztviselő szellemi munkáját éppúgy fizesse meg, mint ahogy megfizeti más vállalat, a kötelező negyvennégy órán felüli szolgálat pedig az illetmények érintetlenül hagyása mellett számoltassék el és téríttessék meg, mint túlóra.

Baróthy József.

A 44 órás munkahét és a fatelepi tisztviselők

A nagy örömmel üdvözölt 44 órás rendelet sok tisztviselőnek nem hozott kedvezőbb munkaidőt. Ezek közé tartoznak a fatelepi tisztviselők, kiknek munkaadói igen csekély kivétellel elenezték a rendeletet, majd pedig a rendelet 1. fejezetére hivatkozva, nem könnyítettek tisztviselőik munkaidején.

A rendelet 1. fejezete ugyanis kimondja, hogy nyílt árusítású üzletek (boltok) alkalmazottaira a rendelet nem vonatkozik. Nyílt árusításúnak minősítik általában azt az üzletet, amelynek utcára nyíló ajtaja van és ahonnan a vevő magával viheti, vagy maga után vitetheti a megvásárolt árut.

Tény az, hogy a fatelep kapuja utcára nyílik, valamint az is, hogy a vevő magával viheti, vagy maga után vitetheti az anyagot. A faanyag eladása azonban egészen más módon történik, mint a textil-, rövid- stb. áruk értékesítése a boltokban. A fatelepeknek természetesen vannak vevőik, akik egyszerre csak kismennyiségű anyagot vásárolnak, a legtöbb szállítást azonban nagy kocsifuvarokkal épületekhez eszközlik — gyakran igen hosszú fi-

zetési határidő mellett.

Természetesen nemcsak a faüzletek természete különbözik a boltokétól, hanem a tisztviselők munkaköre is a kereskedősegédétől, amennyiben a tisztviselők nemcsak eladnak, hanem munkájuknak legnagyobb részét az adminisztráció teszi ki. A fatelepen szükséges összes fizikai munkát napszámos munkások végzik, akiket a tisztviselő irányít.

Igy tehát a fatelepeket boltokká, a fatelepi tisztviselőket pedig kereskedősegédeké nyilvánították a fakeskedők, mondván, hogy eddig is az üzleti zárórát tartották be. Ez a zárórabetartás eddig azt jelentette, hogy a fatelepi tisztviselőknek legtöbbször reggel 6 órától este 8 óráig kellett dolgozni és még a hét végén sem pihenhették ki magukat, mert szombaton is ugyanúgy voltak szolgálatban, mint más köznapokon, sőt a vidéki tisztviselőknek vasárnap délután 1, néha 2 óráig is bent kellett lenniük az irodában.

Sajnos, ez a rendkívül hosszú munkaidő a 3000. számú rendelet életbelépése után is változatlan maradt! (-fy.)

annak fent kifejtett jellegénél fogva nem az elnevezése, hanem a lényege az irányadó, miért is ezen negyedévenként kiadni szokott fizetés nem esik a rendelet kizáró rendelkezése alá és így az úgy a felmondási, mint a végkielégítési járandóság kiszámításánál figyelembe veendő.

Figyelemre méltó az alábbi eset is.

A munkaadó az alkalmazáskor a fizetést keveslő alkalmazottnak kijelentette, hogy a teljesített munka és kifejtett szorgalom alapján tisztviselői remunerációban részesülnek. Az egyik elbocsátott tisztviselő ezen beigért remunerációt, annak megtagadása miatt peresítette. Alperes azzal védekezett, hogy a remuneráció csak nyereséges esztendőben jár. Felperes szolgálati ideje alatt pedig az üzem veszteséggel dolgozott, így tehát remuneráció felperesnek nem jár. A Kuria nem fogadta el ezen érvelést, hanem az alábbi indokolással marasztaló ítéletet hozott:

Ha a munkaadó akár a szolgálati szerződés megkötésekor, akár későbbi időben magát remuneráció fizetésére kötelezi, ezáltal a remuneráció, amely fogalmilag jutalom, — elveszti ajándék jellegét és kötelezettséggé válik akkor is, ha annak összege előre megállapítva nincs is.

Az ilyen kikötött illetmény, amennyiben annak összege nem az üzleti nyereség bizonyos hányadában állapíttatik meg vagy amennyiben nem csupán nyereség esetére köttetett ki, nem függ az üzleti nyereségtől, hanem akkor is jár, ha az üzleti év veszteséggel zárul.

Egészen szokatlan és a magántisztviselői társadalmat megnyugtató ítéletet hozott nemrég a Kuria. A munkaadó gyár vezérigazgatója egyik tisztviselőjének felvételekor azt ígérte szavakkal, hogy az állása megszűnése esetén nyugdíjat fog kapni. Az elbocsátáskor természetesen hallani sem akartak a nyugdíjról. Az alsó bíróságok el is utasították a tisztviselőt keresetével, míg most a Kuria kötelezte a vállalatot a nyugdíj folyósítására azzal az indokolással, hogy bár a vállalatnak nincs nyugdíjszabályzata és a felvételi okiratban sincs a nyugdíjjogosultság megállapítva, a szóbeli ígéret, melyet a vállalat felelős vezetője jelent ki, kötelező lehet. Sőt ezen még az sem változtat, hogy a szolgálat alatt levont nyugdíjárulékot az elbocsátáskor vissza-

Három érdekes kuriai döntvény

Érdekes kuriai döntvényekről adhatunk hírt. Az egyik vállalatnál a tisztviselőknek negyedévenként egy-egy havi külön fizetést utaltak ki rendszeresen. Nemrég elbocsátottak egy tisztviselőt. Az elbocsátott tisztviselő felmondási illetményei és a végkielégítés kiszámításánál ezen 1—1 havi fizetéseket is figyelembe kérte venni. A vállalat azzal védekezett, hogy ez pusztán ajándékjellegű szolgáltatás, amely éppen ezért a rendelet szerint a fentiek kiszá-

mításánál figyelembe nem vehető. A Kuria most marasztaló ítéletet hozott az alábbi indokolással:

Alperes állandóan azt a gyakorlatot követte, hogy nemcsak felperesnek, hanem a többi tisztviselőnek is negyedévenként tovább is egy havi fizetést adott. Az üzleti eredménytől függetlenül ezen illetmény tehát a fizetésnek szerződészerű kiegészítő részévé vált a szokásjog alapján. A nyugtáiban ugyan ezen összegeket jutalomnak nevezték, de

fizette a vállalat, mert ez tetszésétől függ, hogy igényt tart-e ezekre a járulékokra, vagy sem. Végeredményben: a szóbelileg beígért nyugdíjat folyósítani kellett. Tempora mutantur...

(-its.)

Juniálisra befolyt összegek:

Tisztelet-jegy megváltás a juniálisra:

Nagykovácsy Milenkó kereskedelmi főtanácsos 50.— P, dr. Stühmer Géza vezérigazgató 20.— P, Országos Magyar Tejszövetkezeti Központ 20.— P, Hofherr Schrantz Clayton Schuttleworth Rt. 15.— P, vitéz Vágvölgyi Ferenc, Szövetségünk elnöke 10.— P, Hangya Szövetkezeti Központ 10.— P, Rosenauer György főkönyvelő, Szövetségünk tagja 10.— P, Dreher Hagenmacher Első Magy. részv. Rt. 10.— P, Magy. Telefonautomata Rt. 10.— P, Belvárosi Takarékpénztár Rt. 10.— P, Angol-Magyar Bank Rt. 10.— P, Bauer Emil főkönyvelő, Szövetségünk tagja 5.— P, Gross Gusztáv főtisztviselő, Szövetségünk tagja 5.— P, dr. Grund Károly, Szövetségünk választmányi tagja 5.— P, Richter János, Szövetségünk tagja 5.— P, Bohacsek L. Pál fémáru-gyár 5.— P, Kedvessy György, Szövetségünk ügyvezető alelnöke 5.— P, Magyar Kerámiai gyár Rt. 5.— P, I. B. U. Sz. 5.— P, Kodak Limited 5.— P, Krén György 5.— P, Tomanovits József, az Aktosz. ügyv. elnöke 3.— P, Zuber Károly, Szövetségünk pénztárosa 3.— P, Szabómesterek Orsz. Term. és Értékesítő Szövetkezete 3.— P, Szabó Dezső nyug. igazgató, Szövetségünk tagja 2.— P, Szabómesterek Országos Szövetsége 2.— P, Haidekker r. t. 1.— P.

Tagok felülfizetése a juniálisra:

Dr. Babits Sándor 3.— P, Mikócz Lajos 2.80 P, Ollinger Erzsébet 2.— P, Kurdy Rezső 1.80 P, Payer Mária 1.50 P, Asszmann Rezső —.80 P, Richter Richárd —.80 P, Uxa Katalin —.80 P, Sasváry Alajos —.80 P, Arnold György —.80 P, Kapotsy István —.80 P, Malitzky Lajos —.80 P, Münzl Oszkár —.30 P, Odabassich Ferenc —.30 P, Bokodi László —.30 P, Hauptmann Pál —.30 P, Engel

Sándorné —.30 P, Gittinger Károly —.30 P, Brannauer Károly —.30 P, Giczey Béla —.30 P, Poffery Károly —.30 P, Lakner Károly —.30 P, Bohár Károly —.30 P, Csernusi István —.30 P, Holczinger Paula —.30 P, Iványi Lajos —.30 P, Szalay József —.30 P, Borszéky Ernő —.30 P, Hortobágyi Józsa —.30 P, özv. Hanzély Gyuláné —.30 P.

Azon cégek akik tombolát küldtek:

Magyar Divatcsarnok, Bäder illatszergyár, Törley pezsgőgyár r. t., Riegler József Ede papírneműgyár r. t., Magy. Ruggyantaáru-gyár r. t., Glasner Miksa tápszergyár, Hoffmann Ferenc képerkeztető, Braun

Testvérek r. t., Ilkovics Miksa buffet, Rajnai bortermelők, Molnár és Moser, Hütl Tivadar porcellángyár, Warhanek C. konzerv- és ecetgyár, Kossuth János üvegkereskedése, Haas és Czizek k. f. t., dr. Wander tápszergyár r. t., Kugler Henrik utóda „Gerbeaud“ r. t., Meinel Gyula kávébehozatali r. t., Vánca és Társa, dr. Egger Leó és Egger I., Cadeau r. t., Stühmer Frigyes r. t.

Azon tagok, akik tombolát küldtek:

Csimma Kálmánné, Marosán Jánosné, Wlaszák Ernő és neje, Keinráth Zoltán, Csoboth Elemérné, Rauschán Sándor, Pátz Ferenc, Szabó Dezső, Csértői Margit.

Mindannyiuknak ezúton mondunk hálás köszönetet.

A munkabérmegállapításnak milyen szempontokhoz kell igazodnia?

A Magyar Magántisztviselő előbbi számában közöltük, hogy *Bornemisza* iparügyi miniszter a munkabérmegállapító bizottság tagjait ki-nevezte.

A bizottság munkáját éber figyelemmel fogjuk kísérni s a bérmegállapítás kérdésében állandóan hozzá fogunk szólni, nem azért, hogy a kitűnően összeállított bizottságnak tanácsot adjunk, de azért, hogy *álláspontunkat, melyet szövetségünk a bizottságban képvisel, állandóan ismertessük és hogy a kötelező bírálatot gyakorolhassuk.*

Egyetlen szempont: a nemzet érdeke s e kereten belül legfőbb törekvésünk a keresztény magántisztviselő helyzetének megjavítása.

Feltesszük, hogy a bérmegállapító bizottság munkáját legmagasabb szempontok fogják irányítani, mégsem zárkozhatunk el az elől, hogy *a bérmegállapítás alapelvei* tekintetében álláspontunkat leszögezzük. *A minimális munkabér megállapításánál elsősorban is a jelenlegi minimális munkabérek szorulnak számottevő korrektívumra.* Megbízható statisztika szerint az öregségi biztosításra kötelezett magánalkalmazottak 30 százaléka ötven pengőn aluli havi fizetésen tengődik.

Ez az állapot nem más, mint minden szociális gondolkodásnak kiesüfolása.

Ha a bérmegállapító bizottság meg-

bízásának magaslatára akar emelkedni, úgy elsősorban is a magántisztviselői réteg ezen páriáinak helyzetén kell javítania, ez után lehet szó az illetmények generális rendezéséről.

Irányelv csak az lehet, hogy a magántisztviselő illetménye a köztisztviselő illetményét az összegegyenlőség, de az állás biztonsága és nyugdíjjogosultsága tekintetében megközelítse. E két utóbbi posztulátum nehezen lesz megközelíthető, amivel szemben

a magántisztviselő magasabb munkadíjra is tarthat igényt,

mert öregsége idejére is nagyrészt mai munkájával, önmagának kell gondoskodnia a megfelelő megélhetésről.

Ami az átlag fizetések megállapítását illeti, meg vagyunk győződve, hogy a bizottság az összes lehetséges szempontokat figyelembe fogja venni, hiszen többé-kevésbé kialakult helyzetek tisztázásáról van szó, de az előmenetel közelebbi biztosításáról is gondoskodnia kell, *a szolgálati időbe beszámítva természetesen a bármilyen más vállalatnál teljesített szolgálati időt is.*

A bizottság munkáját éber figyelemmel fogjuk kísérni, várjuk az első konkrét eredményeket és adott alkalommal bírálatunkkal is segítségére sietünk.

HIREK

A Keresztényszociálista Magántisztviselők Országos Szövetsége központi helyisége: Budapest, VIII., Baross-utca 44. II. emelet. Hivatalos órák: szombat kivételével minden hétköznap d. e. 9—12-éig és d. u. 2—7-ig. Szombaton délután 2-ig. Telefon: 336—761.

Biztosítási Szakosztályunk intéző bizottsága június hóban két ülést tartott. Első ülésén a Szövetség által kidolgozott Kamara tervszelletet foglalkozott. A tervezet alapelveit helyeslően tudomásul vette azzal, hogy a megalakítandó kamarában a biztosítási szakma részére annak közgazdasági jelentősége és a foglalkoztatott alkalmazottak nagy száma következtében önálló szakosztály állíttassék fel. Abból az alkalmából, hogy az ipari tisztviselők legkisebb munkabérét megállapítani hivatott bizottság működését már megkezdte, idősebbeknek látja az intéző bizottság ennek a kérdésnek a szakmára vonatkozó előkészítését. Az elhangzott javaslatok összefoglalása alapján a legkisebb munkabérek tárgyalása alkalmával ki kell terjeszkedni a tisztviselők, segéd-tisztviselők, üzletszerzők, altisztek mindenféle javadalmazására (fizetés, napidíj). Fontos szempont a szolgálati idő növekedésével fokozatosan emelkedő mindenkori legkisebb fizetés és családjápolók megállapítása. A bizottság a kérdést tanulmányozza és legközelebbi ülésén behatóan tárgyalni fogja. A bizottság ezután a Szakosztály őszi munkatervét készítette elő. Szeptember hóban az általános helyzetet ismerető taggyűléssel kezdődik az őszi munka és folytatódik különböző szakismeret terjesztő előadással. Az ismert régi szakelőadók mellett tagjainkat is gondolatserére buzdítjuk és felkérjük őket, jelentkezzenek előadások megtartására. A Szakosztály legközelebbi ülését július hó 15-én délután 5 órakor tartja.

Kamarai csoportunk az elmúlt hónapban is élénk tevékenységet fejtett ki. Plakátok útján hívtuk fel a keresztény magántisztviselők figyelmét a csoport működésére és örömmel állapíthatjuk meg, hogy nem várt nagy számban jelentették be csatlakozásukat a kartársak. A közel jövőben együttes ülésre fogjuk összehívni a kamarai csoport valamennyi tagját, ahol ismertetni fogja a bizottság a már teljesen kész kamarai tervezetét.

Szövetségünk ügyésze dr. Barbits Sándor tagjainak jogi felvilágosítást ad szövetségi helységünkben (VIII., Baross-u. 44. II. 6.) minden esütörtökön este 7-től 8 óráig és II., Zsigmond-u. 5. alatti ügyvédi irodájában július és augusztus hónapokban szombat kivételével naponta 2-től 3-ig.

Házasság. Pataky László kartársunk és Szabó Gabriella június 4-én házasságot kötöttek. Az ifjú párnak ezúton is szívből gratulálunk. Ugyesztén jó kívánságunkat tolmácsoljuk Wayand Miklós tagtársunknak, aki május 18-án tartotta esküvőjét.

Kedvessy György ü. v. alelnökünk július és augusztus hónapokban mind a Szövetségénél, mind a Hitelszövetkezetnél minden héten kedden és pénteken látja el a rendes hivatalos óráit.

Halálozás. Resch György Rezső, a Siemens Schuckert Művek tisztviselője, Szövetségünk régi tagja június hó 14-én meghalt. Mélyen sujtott özvegyének ezúttal is kifejezzük részvétünket.

Juniálisunk sikeréről szinte feleslegesnek tartjuk beszámolni, miután olyan érdeklődést tanúsítottak kartársaink és meghívott vendégeink, amelyre a legoptimistább rendező sem számított. Valóban „békebeli“ kivilágos-virradatig tartó mulatság volt ez. Ezen az éjjelen elfelejtettük, hogy gondoktól szorongatott magántisztviselők vagyunk és magyaros jókedvvel áttáncoltuk, átmulattuk a szép júniusi éjjelt. A rendező bizottságot Kiss Lina Elemérrel és Rames Gizellával az élén a legteljesebb elismerés illeti meg. Lapunk más helyén közöljük azoknak a névsorát, akik adakozásukkal, vagy felülfizetésükkel segítették a vigalmi bizottságot.

Szövetségi naptár június hóra. Kölesönösségi csoport ülés: 6-án 7 órakor. — Hitelszövetkezet igazgatóságának ülései: 12-én és 26-án 7 órakor. — Szociális

bizottság ülése: 6-án fél 7 órakor. — Biztosítási szakosztály ülése: 15-én 5 órakor. A sajtó- és propaganda, valamint kamarai és vigalmi csoportok ülései meghívók útján lesznek összehívva.

Vigalmi bizottságunk július 13-án este 8 órai kezdettel söröző estét rendez a József-u.-ban levő Csáky-féle étterem kerthelyiségében, melyre ezúttal hívjuk meg kartársainkat, hozzátartozókat és vendégeiket. Miután külön meghívót nem küldünk ki, ajánlatos, ha a kartársak lapunk olvasásakor jegyzik be naptárukba a söröző est idejét.

Szerkesztői üzenetek

W. F. Szeged. Levelére levélben válaszoltunk. Sajnos a mai napig nem kaptuk meg viszontválaszát. Szíveskedjék mielőbb levelével bennünket felkeresni, hogy az említett ügyekben, illetve azok orvoslásáért erőteljesen hangot adhassunk.

Többeknek. Örülünk, hogy közbenjárásunkkal sikerült a jól megérdemelt és orvosi szempontból szükséges MABI üdüléshez hozzásegítenünk.

Fa és szén. Amint látja, mai számunkban már hangot adunk az Önök jogos panaszának. Ha rövidesen nem javul a fa és szénkereskedésekben alkalmazott tisztviselők helyzete, úgy kénytelenek leszünk konkrét adatokkal a nyilvánosság elé jönni. Kérjük, hogy bizonyítható további adataival ebben továbbra is legyen segítségünk.

Részvénytársasági tisztviselő. Az osztatlan munkaidő kérdésével már a múltban is sokat foglalkoztunk, a közeljövőben azonban még határozottabban fogjuk ezt a kérdést napirenden tartani. A 3000-es rendelet ugyanis kimondja, hogy a munkaidő lehetőleg osztatlan legyen. Ezt a lehetőséget sok helyen úgy értelmezik, hogy továbbra is osztott munkaidővel dolgoztatnak, holott a legtöbb helyen minden zökkenő nélkül keresztül vihető lenne az osztatlan munkaidő. Tessék tehát esetenként hivatalosan megállapítani, hogy a vállalat érdekeinek veszélyeztetése nélkül keresztül vihető-e, vagy sem. Ha keresztül vihető, akkor „lehetőleg“ vigyék keresztül.

Főszerkesztő:

DR. PETŐHAZI SÁNDOR

Felelős szerkesztő és kiadó:

Merényi Gyula.

Máté Ernő könyvnyomdája
Budapest, VIII., József-utca 61.
Telefon: 13-92-59.